

centstat, hvor man dog maa benytte de communale Institutioner i en meget betydelig Grad; jeg troer, at man deri vilde have et meget virksomt Correctiv, dersom der ikke i Udførelsen stillede sig Vanffeligheder i Veien derfor. Jeg skal ligeaa lidt som den ærede Forslagsstiller her gaae dybere ind derpaa; men jeg vil kun sige, at det forekommer mig, at det dog var muligt at føre denne Tanke igjennem, navnlig ved Benyttelse af Selvangivelse; og, forsaavidt man ikke maatte drifte sig til at paabyde Selvangivelse for disse Mænd, da kunde man ialfald bevæge dem dertil ved Udsigt til en Præmie, der kunde gives i Form af Medsættelse af deres Skat, naar Selvangivelsen blev anerkjendt for rigtig. Man vilde derved ikke blot kunne fjerne visse Betænkkeligheder, som muligviis kunde være tilstede hos dem, med Hensyn til en aldeles uforbeholden Angivelse, men man vilde ogsaa derved komme en anden Tanke imøde, der har fundet nogen Tilslutning i det andet Thing, idet man herigjennem kunde give dem — lad mig kalde det en lille Erkjendtlighed for det ikke ubetydelige Arbejde, som det under hvilket som helst System vil være nødvendigt at paalægge Rigningscommissionens Medlemmer.

De Herrer ville af, hvad jeg har tilladt mig at yttre, see, at, naar man endnu ikke er kommen til noget endeligt Resultat med Hensyn til denne Indkomstbetræknings, da er det ikke, fordi man vil lade Noget uforsøgt, eller fordi man ikke har fremdraget for Discussionen forskjellige Eventualiteter, som have fremstillet sig for Tanken, men at det er, fordi man ikke har kunnet resignere sig til at blive staaende ved en bestemt Maade og lade den igjennem sin Vilde og igjennem en længere Tids Benyttelse opnaae den Fasthed, som det er umuligt at give noget Besætningsmassineri igjennem en Lov, men som det først faaer ved at blive udøvet i Livet og ved saa at sige at arbejde sig ind haade hos dem, der skulle bruge det, og hos dem, der ved det skulle ansættes til Skat. Naar man da vil spørge mig: Er Du da tilfreds med, hvad der her foreligger? saa siger jeg: Ja. Jeg troer, det er det Bedste, der efter Omstændig-

hederne kan opnaaes. Man er imødefkommen mig fra det andet Things Side derved, at man haade har overladt hele Sammensætningen af Skattecommissionerne til Finanzministeren og stillet Midler til Disposition for ham, for at han kan have frit Valg med Hensyn til de Mænd, han vil bruge, og man har endelig tillagt Commissionerne den Myndighed, som Finanzministeren har maattet forlange for dem, for overhovedet at kunne gjøre det muligt for dem at optræde med den Autoritet, som er nødvendig, naar de skulle udføre deres Kald. — Jeg skal nu gaae over til de enkelte Indvendinger, man har gjort mod dette System, og jeg vil da først sige, at jeg fuldkommen deler den Indvending, som man har gjort derimod, at det medfører temmelig betydelige Bekostninger; det gjør det. Men jeg vil dertil svare, at det er Noget, som er uadskilligt fra dette System, og vil man altsaa gaae ind paa denne Vej, ja, da maa man ogsaa finde sig i at betale det, som det koster. Jeg skal hertil knytte mit Svar til det ærede 9de kongevalgte Medlem (Sischer), naar han har spurgt, om det da er Meningen, at der skal lignedes hvert Aar eller kun hvert andet Aar; ja, han spurgte endog om, hvor det Lovforslag er blevet af, som jeg havde forelagt samtidig med dette, skjøndt jeg troer, han kunde svare sig selv, at det ligger i Folkethingets Udvalget; det kan selvfølgelig ikke være taget tilbage af mig, thi dette er en offentlig Handling, som ikke kunde være undgaaet det ærede Medlem; Lovforslaget ligger endnu i Udvalget og venter paa den Skæbne, som det ærede Thing vil give den her foreliggende Lov. Det er indlysende, at efter nærværende Lov kan der ikke opkræves en eneste Skilling, men der maa en anden Lov til, nemlig en saadan som den, der nu hviler i det andet Thing. Men saa stor en Mænsel nærer man der for Contingentsystemet, at man end ikke vil tage den Skat, som blot skulde gjælde for indværende Aar, efter dette System; man vil, dersom denne Lov bliver fremmet, benytte det Grundlag, der derigjennem er givet, til derefter at udskrive Skat, ikke for eet Aar men for to Aar. Det er nemlig Meningen at lige paa eengang for 2 Aar og i den Lov, hvorved denne Udskrivning paabydes, at be-